

[Samuelson.]

Her må jeg for øvrigt understrege, at kirkeministeren siger, at man ikke behøver at være enig om den kirkelige lovgivning. Der er en lang række områder, hvor jeg mener man kan stemme, som man nu vil — det kan man selvfølgelig under alle omstændigheder. Men der er nu nogle principielle ting, som kan bevirke, at vi kan få en nærmest fornyet kirkekamp i dette land, og det er der ingen der har behov for. Vi må huske på, at folkekirken ikke alene skal være en kirke for de særlig aktive, men også for de resterende 93 pct. af Danmarks befolkning, som er medlemmer af den.

Vi kan tilsige en velvillig udvalgsbehandling. Jeg håber, at ministerens lovforslag kan medvirke til, at menighedsrådene tager den opgave op, som er dem pålagt, og at de får styrket deres kompetence lidt. De har haft en ganske god kompetence i forvejen, hvis de ellers ville bruge den.

Morten Lange: Hr. Falk Hansen var så venlig at holde en del af talen for mig, så den kan jeg springe over. Han citerede mig korrekt. Jeg synes, at det, jeg var kommet til at sige engang i sommer, var så inderlig sandt. Det er ikke blevet mindre rigtigt siden, og det reflekteres naturligvis også, når vi nu skal behandle et lovforslag, som i vid udstrækning drejer sig om menighedsrådenes valg.

Jeg synes, det var værd for kirkeministeren at overveje, om ikke dette meget snævre demokrati med meget svag tilslutning fra vælgerbefolkningen i virkeligheden tyder i retning af, at interessentkredsene omkring en kirke som en naturlig ting måske skulle formuleres på en helt anden måde. Nu får vi besværlige regler om præsters medlemskab og kirkefunktionærernes manglende valgbarhed osv. I virkeligheden må der omkring en kirke, hvis den er det samfund, den skal være, være en række interesserede, ned over hvis hoveder vi trækker et folketingsssystem, somme tider endog med partilister. Jeg tror, at hele ideen om menighedsråd passet ind i en sådan demokratisk foranstaltning er en total misforståelse. Men nu har vi den altså, og de fleste af de små demokratiske reformer, der bliver foreslået, kan vi se på i udvalget. Jeg skal se på dem med al den mangel på fanatisme, som fremgår af det syn,

jeg i det hele taget har på den demokratiske organisation, man her arbejder med.

Hvad angår det spørgsmål om rådighedssummen, som så sandelig optager os i dette ting, hver gang vi rører ved kirkelig lovgivning, og som endog kan få mobiliseret næsten gammeltestamentlig værdighed frem i talerne — „den gamle fjende led, er nu for alvor vred“, eller hvad det var for noget, vi fik deklameret — må jeg sige, at kendsgerningen er, at alene ved det kirkelige arbejde findes der sådanne rådighedssummer. Jeg synes, det ville være velsignet, om noget sådant også var tilfældet ved skoler og mange andre steder, hvor vi har forsamlinger siddende, som på den ene eller den anden måde skal være med til styringen af en af de ting, som det offentlige mere eller mindre totalt finansierer.

Menighedsrådene har betydelige frihedsgrader, og tanken om, at man nu skulle slippe kirkebladene fri — ja, en af mine udmærkede partifæller tilrådede mig at tilslutte mig forslaget under den udtrykkelige betingelse, at så skulle det menighedsblad, som SF udgiver, naturligvis også ind under en ordning, så vi fik betydelige tilskud. Men selv med en sådan imødekommenhed må jeg sige, at hvis menigheden vil have et kirkeblad, må den skaffe penge til det, og jeg har det indtryk, at hvis den kan skaffe penge til det, skaffer den også stof. Men hvis man bare kører på ubegrænsede bevillinger, bliver det stoflige liv i kirkebladene omtrent, som det er nu. Selvfølgelig kan vi få præsenteret nogle gode eksempler på menighedsblade og kirkeblade, som er trykksværtens værd; men en meget, meget stor del af kirkebladene henhører under det, som jeg meget venligt vil karakterisere som makulatur og derigennem som spild af kostbar trykssvæerte. Jeg tror faktisk, at man fra kirkelig side skulle erkende den sammenhæng, der er imellem viljen til at se en sådan skriftlig produktion og viljen til at finansiere den. Hvis den ikke er til stede, tror jeg ikke, man får ret meget ud af det.

Jeg tror altså, vi skal være særdeles lempelige i retning af at udvikle rådighedssummens frihedsgrader og specielt frisætte kirkebladene.

Men efter disse bemærkninger, som ikke har været forsøgt at være venlige, vil jeg stadig væk vende tilbage til, at det lovforslag